

Sygn. akt XVC95/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 grudnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku w XV Wydziale Cywilnym w składzie:

Przewodniczący: SSO Ewa Tamowicz

Protokolant: sekr. sąd. Joanna Seredzińska

po rozpoznaniu w dniu 8 grudnia 2016 r.

sprawy z powództwa B. S.

przeciwko S. S. (1)

o ochronę dóbr osobistych i zapłatę

oraz z pozwu wzajemnego

S. S. (1)

przeciwko B. S.

o zapłatę

1. Nakazuje pozwanemu-powodowi wzajemnemu S. S. (1), aby przeprosił powoda-pozwanego wzajemnie B. S. poprzez złożenie na piśmie i przesłanie w terminie 2 (dwóch) tygodni od uprawomocnienia się wyroku w tej sprawie, na adres powoda-pozwanego wzajemnie wskazany w pozwie, oświadczenia następującej treści:

"Przepraszam pana B. S. za użycie, w stosunku do jego osoby, sformułowań godzących w jego dobra osobiste, w szczególności za zarzucanie mu uczestnictwa w zorganizowanej grupie przestępczej, defraudacji pieniędzy, oszustw finansowych, prania publicznych pieniędzy. S. S. (1)"

2. Nakazuje pozwanemu-powodowi wzajemnemu S. S. (1) usunięcie skutków naruszenia dóbr osobistych powoda-pozwanego wzajemnie B. S. poprzez przesłanie do Burmistrza M., Przewodniczącego Rady Miejskiej w M., Przewodniczącego Rady Nadzorczej Miejskiego Przedsiębiorstwa (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością o treści określonej w punkcie 1 (pierwszym) wyroku - w terminie 2 (dwóch) tygodni od uprawomocnienia się wyroku w tej sprawie.

3. Zasądza od pozwanego- powoda wzajemnego S. S. (1) na rzecz Domu dla (...) w M. kwotę 2 000 zł. (dwa tysiące złotych).

4. Oddala powództwo powoda-pozwanego wzajemnie B. S. w pozostałym zakresie.

5. Zasądza od powoda-pozwanego wzajemnie B. S. na rzecz pozwanego-powoda wzajemnego S. S. (1) kwotę 1 000 zł. (jeden tysiąc złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 12 października 2016 r. do dnia zapłaty.

6. Oddala powództwo wzajemne w pozostałym zakresie.

7. Zasądza od pozwanego-powoda wzajemnego S. S. (1) na rzecz powoda-pozwanego wzajemnie B. S. kwotę 700 zł. (siedemset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania.

8. Nakazuje ściągnąć od pozwanego-powoda wzajemnego S. S. (1) na rzecz Skarbu Państwa Sądu Okręgowego w Gdańsku kwotę 50 zł. (pięćdziesiąt złotych) tytułem części opłaty od pozwu wzajemnego.

9. Nakazuje ściągnąć od powoda-pozwanego wzajemnie B. S. na rzecz Skarbu Państwa Sądu Okręgowego w Gdańsku kwotę 50 zł. (pięćdziesiąt złotych) tytułem części opłaty od pozwu wzajemnego.

UZASADNIENIE

Powód B. S. w pozwie skierowanym przeciwko S. S. (1) (k. 2-10, 18-27) wnosił o zobowiązanie pozwanego do:

- 1) złożenia pisemnego przeproszenia o treści wskazanej w pozwie,
- 2) nakazanie pozwanemu zaniechania dalszego podejmowania bezprawnych działań polegających na redagowaniu obraźliwych i godzących w dobre imię powoda zarzutów dotyczących wykonywania funkcji prezesa zarządu Miejskiego Przedsiębiorstwa (...) Sp. z o.o.,
- 3) usunięcia skutków naruszenia poprzez wysłanie pism do Izby Skarbowej w O., Burmistrza M., Rady Miejskiej w M., Rady Nadzorczej Miejskiego Przedsiębiorstwa (...) Sp. z o.o. w M. z informacją o poczynionych przez pozwanego przeprosinach.

Ponad to powód wnosił o zasądzenie od pozwanego na rzecz (...) dla (...) w M. kwoty 2 000 zł. oraz kosztów procesu na rzecz powoda.

W uzasadnieniu powód wskazał, że pełni funkcję prezesa Miejskiego Przedsiębiorstwa (...) Sp. z o.o. w M.. Od roku 2006 pozwany uporczywie narusza jego dobra osobiste w postaci dobrego imienia poprzez liczne pomówienia i bezzasadne skargi do różnych organów państwowych i samorządu terytorialnego. Pozwany dopuszczał się licznych zniesławień powoda wśród lokalnej społeczności. Zarzuty dotyczą sfery zawodowej i pozazawodowej powoda, co naraża go na utratę zaufania ważnego z racji wykonywanych funkcji.

Dalej powód wywiódł, że w czerwcu 2006 r., z racji pełnionej funkcji, wezwał matkę pozwanego do dobrowolnego uregulowania zaległości czynszowych. W odpowiedzi pozwany na piśmie stwierdził, że powód nie jest dla niego żadnym partnerem do prowadzenia rozmów, gdyż powód jest wyjątkowo niekompetentny i nieudolny oraz uczestniczy w defraudacji pieniędzy na ogromną skalę. W czerwcu 2008 r. pozwany wniosł do Regionalnej Izby Obrachunkowej w O. o przeprowadzenie kontroli pod kątem oszustw finansowych. Działalność powoda określił mianem zorganizowanej grupy przestępczej. Zarzucał także, że powód nie posiada licencji do zarządzania nieruchomościami. Informacje tę pozwany rozpowszechnił wśród sąsiadów. Pismo pozwanego zostało przekazane Burmistrzowi M., a przedstawione zarzuty nie zostały potwierdzone. W dniu 10 lipca 2008 r. pozwany skierował kolejną skargę do Rady Miejskiej w M. zarzucając powodowi, że zarabia na majątku gminnym, wykorzystuje środki gminne dla własnych korzyści, co jest uzasadnione działalnością powoda w zorganizowanej grupie przestępczej. Skargę tę Rada Miasta przekazała do wyjaśnienia radzie nadzorczej spółki zatrudniającej powoda. Postawione zarzuty nie zostały potwierdzone.

Dalej powód wywiódł, że w dniu 4 września 2010 r. pozwany w czasie bytności w budynku mieszkalnym przy ul. (...) w M. podawał się za Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków i straszył mieszkańców dotkliwymi karami, gdyby zdecydowali się na remontowanie budynku. Wobec tego powód zmuszony był podjąć działania w Prokuraturze w E. celem przeprowadzenia przymusowego badania psychiatrycznego pozwanego. Jako prezes zarządu Miejskiego (...)powód złożył też zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa na komisariacie Policji w M..

W dniu 21 czerwca 2011 r. pozwany wniósł do Sądu Okręgowego w Elblągu pozew przeciwko (...) o unieważnienie uchwały i zasądzenie od powoda 1 000 000 zł. tytułem odszkodowania i zadośćuczynienia. Powództwo to zostało oddalone.

W dniu 3 stycznia 2014 r., za pomocą środków komunikacji elektronicznej, pozwany złożył do Ministerstwa Finansów wnioski o przeprowadzenie kontroli finansowej m. in. powoda zarzucając brak wiedzy z zakresu zarządzania nieruchomościami, opłacanie egzaminów licencyjnych z pieniędzy publicznych. W dniu 10 lutego 2014 r. pozwany wystąpił do Ministerstwa Finansów domagając się kontroli pod kątem odpowiedzialności finansowej powoda jego majątkiem za długi spółki. Zarzucał, że powód ukrywa defraudowane pieniądze publiczne poprzez kreatywną księgowość. W dniu 22 lutego 2014 r. wnosił o przeprowadzenie kolejnej kontroli zarzucając powodowi pobieranie publicznych pieniędzy. Wnioski te Izba Skarbowa w O. przekazała Radzie Miasta M., a ta radzie nadzorczej spółki zatrudniającej powoda. Skargi te uznano za bezzasadne.

Na koniec powód wywiódł, że pozwany wielokrotnie i uporczywie naruszył dobra osobiste powoda. Wśród opinii publicznej rozpowszechniał nieprawdziwe informacje o powodzie szerząc przy tym niechęć lokalnej społeczności do osoby powoda. Redagując swoje wystąpienia używał w stosunku do powoda sformułowań jednoznacznie wskazujących na popełnienie przestępstwa – działanie w zorganizowanej grupie przestępczej, defraudacja publicznych pieniędzy.

Pozwany S. S. (1) w odpowiedzi na pozew (k. 67-73) wnosił o oddalenie powództwa.

Pozwany wniósł także pozew wzajemny domagając się zasądzenia od powoda na swoją rzecz kwoty 2 000 zł. wraz z odsetkami od dnia 20 stycznia 2015 r. tytułem zadośćuczynienia. Wnosił także o zwrot kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany-powód wzajemny wywiódł, że w piśmie z dnia 6 września 2010 r. powód-pozwany wzajemny pisząc, że S. S. (1) jest człowiekiem głęboko zaburzonym psychicznie naruszył dobra osobiste pozwanego-powoda wzajemnego. Dalej pozwany wskazał, że podtrzymuje wszystkie zarzuty wobec powoda i dalej będzie informował organy ścigania o popełnionych przez niego przestępstwach i składał wnioski o przeprowadzenie kontroli. Pozwany wskazał także, że powód przez sześć lat bezprawnie podejmował decyzje dotyczące administrowania nieruchomościami.

W dalszej treści pozwany opisał wyniki kontroli zainicjowanych jego wnioskami, przy czym kontrole te nie dotyczyły ani osoby powoda ani Miejskiego Przedsiębiorstwa (...) Sp. z o.o. w M..

Na rozprawie w dniu 8 grudnia 2016 r. powód sprecyzował żądanie pozwu o tyle, że wnosił aby oświadczenie wskazane w punkcie 1 pozwu pozwany złożył na piśmie przesyłając je powodowi na adres wskazany w pozwie w terminie 2 tygodni od uprawomocnienia się wyroku. Jeżeli chodzi o żądanie określone w punkcie 3 pozwu to wnosił, aby oświadczenie o treści jak w punkcie 1 pozwu zostało przesłane osobom wskazanym w punkcie 3 pozwu w terminie czternastu dni. Jeżeli chodzi o roszczenie o zapłatę z pozwu wzajemnego wnosił o jego oddalenie (czas 00:11:30-00:21:57).

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Bezspornym w sprawie jest, że powód B. S. od roku 2004 był prezesem zarządu (...) Sp. z o.o. przekształconego następczynie w Miejskie Przedsiębiorstwo (...) Sp. z o.o., którego był i jest prezesem zarządu.

Pismem z dnia 21 czerwca 2006 r., stanowiącym odpowiedź na przedsądowe wezwanie do uregulowania należności pieniężnych, podpisane przez powoda, pozwany S. S. (1) napisał o powodzie, iż jest wyjątkowo niekompetentny i nieudolny oraz że uczestniczy w procederze defraudacji pieniędzy na ogromną skalę. Pozwany użył przy tym słów: „pisze to z pełną odpowiedzialnością”. W dalszej treści pisma pozwany napisał, że powód poświadczył nieprawdę w dokumentach z tej przyczyny, że sprawą z jego powództwa zajmuje się sąd, a sądem prokuratura. Napisał również, że powód dokonał próby wyłudzenia pieniędzy podając numer konta (...) w M., a nie wspólnoty mieszkaniowej przy ul. (...).

Matka pozwanego H. S. była dłużnikiem wspólnoty mieszkaniowej z tytułu opłat czynszowych.

Dowód: pismo pozwanego z dnia 21 06 2006 r. k. 28-29, doręczenie z dnia 10 07 2006 r. k. 31 akt.

W piśmie z dnia 17 czerwca 2008 r. skierowanym przez pozwanego do (...) pozwany poinformował, iż zawiadomił organy ścigania o przestępstwach popełnionych przez G. B. i powoda w związku z działaniem w zorganizowanej grupie przestępczej, oszustwami finansowymi, fałszowaniem uchwał wspólnoty mieszkaniowej, przekroczeniem uprawnień, próbą wyłudzenia kredytu z banku w wysokości 56 000 zł. i obciążenia nim wspólnoty mieszkaniowej.

Dowód: pismo z dnia 17 06 2008 r. k. 30 akt.

W dniu 17 czerwca 2008 r. do Regionalnej Izby Obrachunkowej w O. wpłynął wniosek pozwanego o dokonanie kontroli (...) Sp. z o.o. ze względu na oszustwa finansowe. W treści tego pisma (k. 38) pozwany napisał, że powód nie posiada licencji do zarządzania nieruchomościami.

Pismo to zostało potraktowane jako skarga na działanie (...)i przekazane Burmistrzowi M. celem zbadania postawionych zarzutów w czasie kontroli przeprowadzonej w tej jednostce.

Burmistrz Miasta M. przekazał tę sprawę radzie nadzorczej(...) celem przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego.

Pismem z dnia 19 sierpnia 2008 r. Rada Nadzorcza (...)Sp z o.o. udzieliła odpowiedzi pozwanemu informując m. in., że spółka zatrudnia licencjonowanego zarządcę nieruchomości i wobec tego ma prawo zarządzać nieruchomościami.

Powód ma licencję uprawniającą do zarządzania nieruchomościami. Znajdująca się w aktach kopia licencji datowana jest na 2 czerwca 2010 r.

Dowód: wniosek o przeprowadzenie kontroli k. 37-38v, pisma z dnia 2 07 i 21 07 2008 r. k. 35, 36, pismo Burmistrza M. k. 39, pismo z dnia 19 08 2008 r. 40-40v, kopia licencji k. 41 akt.

W dniu 10 lipca 2008 r. do Rady Miejskiej w M. wpłynęła skarga pozwanego w treści, w której pozwany postawił m. in. pytanie, kto zarabia na majątku gminnym (T. S., B. S., czy obydwójce)? Zapytał także, dlaczego spółka gminna (...) posiada kilka kont bankowych na terenie Polski i czy w ten sposób defrauduje się pieniądze przelewając je z jednego konta na drugie? W treści pisma pozwany wskazał także, że wydaje się, że (...) powstał w celu wyłudzenia kredytów, pieniędzy z budżetu gminy i pieniędzy właścicieli, gdyż nie zbudował ani jednego mieszkania. Pozwany w tytule skargi napisał, że dotyczy ona Burmistrza M. T. S.. Skarga ta została przekazana radzie nadzorczej (...) i została uznana za bezzasadną.

Dowód: skarga z dnia 10 07 2008 r. k. 42-43, pismo z dnia 2 10 2008 r. k. 44, pismo rady nadzorczej z dnia 5 02 n2009 r. k. 45 akt.

W dniu 4 września 2010 r. pozwany przybył do budynku przy ul. (...) w M. informując mieszkańców, że jest konserwatorem zabytków oraz że w przypadku rozpoczęcia remontu tego budynku jako budynku zabytkowego narażają się na sankcje.

Zawiadomienie o tym fakcie powód, jako prezes zarządu (...) Sp. z o.o., skierował do komisariatu Policji w M. wnosząc o wszczęcie postępowania o przestępstwo z art. 227 par. 1 kk.

O fakcie tym powód zawiadomił także Wojewódzki Urząd Ochrony Zabytków w O. Delegaturę w E.. W treści pisma z dnia 6 września 2010 r. powód użył słów: „Pan S. S. (1) – będąc człowiekiem głęboko zaburzonym psychicznie – sieje wokół destrukcję pisząc skargi do wszystkich możliwych władz i instytucji państwowych.” We wcześniejszym fragmencie pisma powód napisał, że spółka jako zarządca tego budynku spotyka się wielokrotnie z najróżniejszymi chorymi poczynaniami pana S..

Dowód: pismo z dnia 9 09 2010 r. k. 46, pismo z dnia 6 09 2010 r. k. 47, zeznania pozwanego na rozprawie w dniu 8 12 2016 r. (czas 00:34:36-01:15:27, 01:41:16-01:45:03).

Pozwany skierował do Sądu Okręgowego w Elblągu pozew określając pozwanego w tamtej sprawie jako B. S. prezesa (...) w M. o zapłatę kwoty 1 000 000 zł i o stwierdzenie nieistnienia uchwały.

Dowód: pozew k. 48-52v akt.

W dniu 3 stycznia 2014 r., pocztą elektroniczną, pozwany skierował do Ministerstwa Finansów wniosek o przeprowadzenie kontroli finansowej wobec T. S.- Burmistrza M., B. S.- Prezesa Miejskiego Przedsiębiorstwa (...) oraz członków rad nadzorczych wszystkich spółek gminnych. W treści skargi wskazano, że należałoby wyjaśnić, z jakich pieniędzy m. in. powód opłacił egzamin na zarządcę nieruchomościami – czy nie były to pieniądze ze spółek gminnych?

W dniu 10 lutego 2014 r., w ten sam sposób i do tego samego Ministerstwa, pozwany skierował wniosek o przeprowadzenie kontroli m. in. powoda pod kątem odpowiedzialności finansowej powoda całym swoim majątkiem za długi spółki gminnej wskazując, że przekształcenie (...) Sp. z o.o. w Miejskie Przedsiębiorstwo (...) miało na celu ukrycie defraudowania pieniędzy publicznych i pieniędzy właścicieli poprzez kreatywną księgowość, (...) utworzono w celu próby wyłudzenia kredytów z banku, m. in. powód obciążał kredytami wspólnoty mieszkaniowe.

W dniu 21 lutego 2014 r. pozwany do Ministerstwa Finansów skierował kolejny wniosek o przeprowadzenie kontroli finansowej G. B. – prokurenta (...).

Dowód: skarga z dnia 3 01 2014 r. k. 59a-59b, wniosek z dnia 10 02 2014 r. k. 59c-59e-v, wniosek z dnia 21 02 2014 r. k. 59f-59g-v akt.

W miesiącu lutym i kolejnych miesiącach roku 2014 pozwany kierował do organów państwowych kolejne skargi dotyczące działalności Burmistrza Miasta M. T. S..

Dowód: pisma k. 59h-59p akt.

W latach 2008 i 2011 r. Wspólnota Mieszkaniowa przy ul. (...) w M. większością głosów, gdy chodzi o uchwały z roku 2008 i wszystkimi głosami, gdy chodzi o uchwały z roku 2011, wyraziła zgodę na zaciągnięcie kredytów bankowych na prace remontowe i termomodernizacyjne.

Dowód: uchwały k. 250-253 akt.

Przeciwko powodowi-pozwanemu wzajemnie nie były nigdy prowadzone postępowania o zdefraudowanie jakichkolwiek pieniędzy ani dotyczące udziału w zorganizowanej grupie przestępczej.

Miejskie Przedsiębiorstwo (...) Sp. z o.o., którego powód-pozwany wzajemny jest prezesem zarządu, zarządza wspólnotami mieszkaniowymi. Pieniądze tych wspólnot księgowane są na kontach wspólnot. Na te konta przelewane są także pieniądze wpłacane przez członków wspólnot do kasy prowadzonej przez (...) Sp. z o.o.

(...) Sp. z o.o. było dwukrotnie kontrolowane przez Urząd Skarbowy, było też dwukrotnie kontrolowane przez biegłych rewidentów i nie stwierdzono żadnych nieprawidłowości.

Powód-pozwany wzajemny w czasie przesłuchania w Prokuraturze w E. stwierdził, że ktoś powinien złożyć wniosek o badanie psychiatryczne pozwanego.

Dowód: zeznania powoda-pozwanego wzajemnie na rozprawie dnia 8 12 2016 r. (czas 00:20:43-00:34:36 i 01:28:43-01:41:16).

Pozwany-powód wzajemny kierował skargi i wnioski dotyczące przeprowadzenia kontroli powoda i kierowanego przez niego przedsiębiorstwa z tego powodu, że nie może on zarządzać swoją własnością oraz że w M. jest grupa, która kieruje się własnymi powiązaniem, a mieszkańcy są pozbawieni wiedzy prawniczej i nie mają pojęcia jak dochodzić swoich praw.

Dowód: zeznania pozwanego na rozprawie w dniu 8 12 2016 r. (czas 00:34:36-01:15:27, 01:41:16-01:45:03).

Powyższy stan faktyczny ustalono na podstawie dokumentów urzędowych i prywatnych złożonych do akt przez strony oraz na podstawie zeznań stron przesłuchanych na rozprawie dnia 8 grudnia 2016 r.

Na podstawie zeznań powoda-pozwanego wzajemnie ustalono, że pozwany naruszył godność osobistą powoda zarzucając mu defraudowanie publicznych pieniędzy i działanie w zorganizowanej grupie przestępczej na szkodę wspólnot mieszkaniowych zarządzanych przez przedsiębiorstwo kierowane przez powoda. Pozwany zarzucał przy tym powodowi działanie niezgodne z prawem i wzajemne wspieranie się członków grupy. Na podstawie tych zeznań ustalono także, że pisma i skargi kierowane przez pozwanego sprawiają, że mieszkańcy, radni i urzędnicy słysząc o tych sprawach mogą odnieść wrażenie, że działania powoda nie są w porządku, powód ustawicznie musi się bronić, a nie jest w stanie wszystkiego dementować. Ustalono również, że w czasie przesłuchania w Prokuraturze w E. powód wypowiadał się, co do konieczności przeprowadzenia badania psychiatrycznego pozwanego-powoda wzajemnego.

Zeznania powoda Sąd uznał za wiarygodne jako zbieżne ze zgromadzonymi dowodami z dokumentów oraz zgodne z zasadami doświadczenia życiowego.

Na podstawie zeznań pozwanego-powoda wzajemnego na rozprawie dnia 8 grudnia 2016 r. ustalono, że pozwany skierował wiele pism do różnych organów i organizacji samorządowych celem przeprowadzenia kontroli działalności powoda i kierowanego przez niego przedsiębiorstwa. Ustalono także, że działania pozwanego powodowane są tym, że nie może on zarządzać swoją własnością oraz że w M. jest grupa, która kieruje się własnymi powiązaniami, a mieszkańcy są pozbawieni wiedzy prawniczej i nie mają pojęcia jak dochodzić swoich praw. Dlatego powód ingeruje w te sprawy.

Zeznania te są wiarygodne jako zbieżne z zgromadzonymi dokumentami i zasadami doświadczenia życiowego.

Natomiast Sąd nie dał wiary twierdzeniom pozwanego-powoda wzajemnego jakoby przeprowadzone z jego inicjatywy kontrole działalności powoda i kierowanego przez niego przedsiębiorstwa potwierdziły ogromną skalę nadużyć (czas 00:40:44-00:42:58).

Swoich twierdzeń pozwany nie potwierdził żadnymi obiektywnymi dowodami. Z kolei z treści jego pism procesowych wynika, że inicjował wiele kontroli różnych podmiotów całkowicie niezwiązanych z osobą powoda.

Sąd nie dał wiary twierdzeniom pozwanego jakoby powód zdefraudował pieniądze, o czym ma świadczyć wpłacanie przez członków wspólnot pieniędzy na konto (...) Sp. z o.o. oraz brak możliwości zarządzania swoim udziałem w nieruchomości przez pozwanego (czas 00:48:34-00:52:02) oraz to, że pieniądze zostały wydane na remont chodnika nie będącego częścią wspólną (czas 00:55:12-00:57:15).

Zeznania te są niewiarygodne. To, że członkowie wspólnoty wpłacają pieniądze na konto przedsiębiorstwa kierowanego przez powoda nie jest równoznaczne ze zdefraudowaniem tych pieniędzy. Pozwany swoich twierdzeń nie poparł żadnymi obiektywnymi i wiarygodnymi dowodami, z których wynikałoby, że pieniądze tak wpłacone nie trafiły na konto wspólnoty. Pozwany nie wykazał także, aby powód uniemożliwił mu zarządzanie udziałem w nieruchomości należącym do niego. Takie twierdzenie nie zostało poparte żadnymi dowodami i wynika z niezajomości zasad funkcjonowania wspólnoty mieszkaniowej jako podmiotu zarządzającego rzeczą wspólną. To, że zdaniem powoda, pieniądze wspólnoty zostały nieprawidłowo wydane na remont chodnika nie będącego częścią wspólną zgodnie z zasadami doświadczenia życiowego nie stanowi defraudacji pieniędzy, a najwyżej niewłaściwe ich wydanie i to nie przez powoda, lecz przez wspólnotę.

Niewiarygodne są również twierdzenia pozwanego jakoby to powód pobierał kredyty bankowe (czas 00:51:02-00:56:20) o czym miałby świadczyć fakt, że aby pobrać kredyt trzeba mieć podpisy wszystkich współwłaścicieli. Sam pozwany na rozprawie w dniu 8 grudnia złożył do akt 4 uchwały Wspólnoty Mieszkaniowej przy ul. (...), której jest członkiem, w których wyrażono zgodę na zaciągnięcie kredytów dotyczących prac remontowych i

termomodernizacyjnych budynku. Wbrew stanowisku pozwanego wspólnota mieszkaniowa swoje decyzje w formie uchwał podejmuje większością głosów. Nie jest do tego wymagana zgoda wszystkich współwłaścicieli.

Niewiarygodne są też twierdzenia pozwanego jakoby nie używał w stosunku do powoda twierdzeń by ten działał w zorganizowanej grupie przestępczej. Przeczy temu treść pisma sporządzonego przez pozwanego znajdującego się na karcie 30 (pismo z 17 czerwca 2008 r.),

Na podstawie dokumentów złożonych do akt przez obie strony, wyżej opisanych dokonano ustaleń stanu faktycznego. Dowód z tych dokumentów przeprowadzono na rozprawie dnia 8 grudnia 2016 r. Dowody te nie budziły wątpliwości Sądu, co do ich wiarygodności.

Na rozprawie w dniu 8 grudnia 2016 r., oddalając wszystkie dotychczas nie uwzględnione wnioski stron oddalono wniosek pozwanego-powoda wzajemnego o zobowiązanie powoda do złożenia wszystkich dokumentów wspólnoty mieszkaniowej (finansowych, bankowych, technicznych przetargowych, faktur, umów, rachunków, przelewów k. 67). Wniosek ten został oddalony, albowiem przedmiotem tego postępowania nie było dokonanie rozliczenia działalności wspólnot mieszkaniowych zarządzanych przez przedsiębiorstwo kierowane przez powoda.

Oddalono także wnioski pozwanego o:

1. zobowiązanie powoda do przedstawienia opinii psychiatrów potwierdzającej, że pozwany-powód wzajemny jest osobą głęboko zaburzoną psychicznie, albowiem ciężar dowodu tej okoliczności obciążał powoda i od jego działania zależało udowodnienie twierdzeń dotyczących stanu psychicznego pozwanego ale nie było to jego obowiązkiem;
2. zobowiązanie powoda do przedstawienia dokumentów potwierdzających, że pozwany podszywał się pod urzędnika państwowego – wniosek oddalono z tych samych względów jak w punkcie 1;
3. zobowiązanie powoda do przedstawienia wniosku do Prokuratury w E., która wydała nakaz przymusowego badania psychiatrycznego pozwanego - wniosek oddalono z tych samych względów jak w punkcie 1;
4. zobowiązanie powoda do przedstawienia dokumentów potwierdzających, że pozwany był karany za obrażanie sądów i był zatrzymywany przez miejscową Policję - wniosek oddalono z tych samych względów jak w punkcie 1;
5. zobowiązanie powoda do przedstawienia pisma kierowanego do Rady Miasta, w którym pozwany zarzucał powodowi działanie w zorganizowanej grupie przestępczej - wniosek oddalono z tych samych względów jak w punkcie 1;
6. zobowiązanie powoda do wskazania numerów kont bankowych wspólnot mieszkaniowych, do przedstawienia dokumentów potwierdzających na jakie konta są wpłacane pieniądze członków wspólnot mieszkaniowych, o których wspominał, potwierdzenia iloma wspólnotami administruje, przedstawienia konta lub kont wspólnoty przy ul. (...), albowiem sprawa ta nie dotyczy rozliczeń wspólnot mieszkaniowych;

Sąd nie brał pod uwagę treści pisma pozwanego-powoda wzajemnego k. 268-279, które zostało dołączone do akt po zamknięciu rozprawy, albowiem treść tego pisma stanowiła kompilację wcześniej składanych przez pozwanego pism.

Nie wzięto również pod uwagę pisma pozwanego przesłanego drogą elektroniczną, lecz nie przez platformę ePUAP w dniu 10 grudnia 2016 r. (k. 280-281) oraz w dniu 12 grudnia 2016 r. przez tę platformę (k. 283-285) i w dniu 12 grudnia 2016 r. przez tę platformę (k. 286-288); i w dniu 19 grudnia 2016 r. pocztą elektroniczną (k. 289), albowiem pisma te zostały złożone po zamknięciu rozprawy, a ich treść nie stanowiła podstawy do otwarcia zamkniętej rozprawy na nowo.

Roszczenia powoda oraz roszczenia pozwanego-powoda wzajemnego są częściowo zasadne.

Stosownie do normy wynikającej z art. 23 k.c., dobra osobiste człowieka, jak w szczególności zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania,

twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza i racjonalizatorska, pozostają pod ochroną prawa cywilnego niezależnie od ochrony przewidzianej w innych przepisach.

Strony wzajemnie zarzucały sobie naruszenie godności i dobrego imienia. W istocie więc zarzucały naruszenia dobra osobistego jakim jest cześć człowieka.

Cześć człowieka obejmuje dwa aspekty: dobre imię (cześć zewnętrzna) i godność (cześć wewnętrzna). Przyrodzona i niezbywalna godność człowieka stanowi źródło wolności i praw człowieka (art. 30 Konstytucji RP), zaś konkretyzuje się w poczuciu własnej wartości człowieka i oczekiwaniu szacunku ze strony innych ludzi. Naruszenie godności (zniewaga – art. 216 k.k.) polega z reguły na ułudzeniu komuś lub obraźliwym zachowaniu wobec niego. Z kolei naruszenie dobrego imienia (zniesławienie – art. 212 k.k.) polega na pomówieniu o takie postępowanie lub właściwości, które mogą poniżyć tę osobę w opinii publicznej lub narazić na utratę zaufania potrzebnego dla danego stanowiska, zawodu lub rodzaju działalności. Może tu chodzić zarówno o rozpowszechnianie wiadomości określonej treści, która stanowi zarzut pod adresem jednostki, jak i wyrażanie ujemnej oceny jej działalności (J. Wierciński: Niemajątkowa ochrona czci, Warszawa 2002, s. 60). Niejednokrotnie naruszanie czci przejawiać się będzie w obu aspektach.

W myśl art. 24 par. 1 k.c., ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Na zasadach przewidzianych w kodeksie może on również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny.

Zgodnie z przytoczonym przepisem, aby przypisać odpowiedzialność z tytułu naruszenia dóbr osobistych, koniecznym jest kumulatywne istnienie trzech podstawowych przesłanek: istnienia dobra osobistego, zagrożenia lub naruszenia tego dobra oraz bezprawności zachowania sprawcy. Konstrukcja art. 24 par. 1 k.c. przewiduje rozkład ciężaru dowodu istnienia tych przesłanek. Na żądającym ochrony ciąży obowiązek wykazania istnienia dobra osobistego oraz tego, że dobro osobiste zostało zagrożone lub naruszone. Pozwany natomiast ma obowiązek wykazania, że jego działanie nie było bezprawne.

Działanie nie jest bezprawne, chociażby zagrażało dobru osobistemu lub nawet je naruszało, przede wszystkim wówczas, gdy jest oparte na obowiązującym przepisie prawa albo stanowi wykonywanie prawa podmiotowego. Działanie to zostanie uznane za bezprawne, jeżeli jest ono sprzeczne z aktualnym porządkiem prawnym, a więc z normami prawnymi lub regułami postępowania wynikającymi z zasad współżycia społecznego. Ingerencja w sferę cudzych dóbr osobistych jest dopuszczalna (nie może zostać uznana za bezprawną), jeżeli następuje w wykonaniu szeroko rozumianego prawa podmiotowego.

Wskazać również należy, iż przy ocenie, czy doszło do naruszenia dobra osobistego, decydujące znaczenie ma element obiektywny. Zgodnie, bowiem z przyjętą linią orzecniczą granice roszczeń służących ochronie dóbr osobistych należy określać nie według subiektywnego tylko odczuwania ze strony danego podmiotu, lecz w ramach obiektywnie wytyczonych przez zagwarantowany porządek prawny. Ocena, czy nastąpiło naruszenie dobra osobistego, nie może być dokonana według miary indywidualnej wrażliwości osoby, która czuje się dotknięta zachowaniem innej osoby (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 kwietnia 2002 r., IICKN953/2000). Dokonując oceny, czy nastąpiło naruszenie danego dobra osobistego należy odnosić się do poglądów panujących w społeczeństwie, posługiwać się w tym celu abstrakcyjnym wzorcem "przeciętnego obywatela", nie zaś odwoływać się do jednostkowych odczuć i ocen osoby pokrzywdzonej (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 12 marca 2013 r., IACa1034/12, Lex1298984). Miernika pozwalającego na ustalenie, czy naruszona została cześć - godność takiej osoby należy, więc przede wszystkim upatrywać w tzw. opinii publicznej, która jest wyrazem poglądów powszechnie przyjętych i akceptowanych przez społeczeństwo w danym czasie i miejscu. Istotnym jest także, iż nie każde zachowanie, które nie jest zgodne z wzorcami moralnymi jest w powszechnym odczuciu rozumiane jako działanie naruszające godność osobistą jednostki i jej dobre imię.

Jak już wyżej wskazano, konieczną przesłanką prowadzącą do uznania, że nastąpiło naruszenie dóbr osobistych jest bezprawność zachowania sprawcy. Brak bezprawności w każdym przypadku wyłącza odpowiedzialność za naruszenie dóbr osobistych. Ustawodawca w przepisie art. 24 par. 1 k.c. ustanowił domniemanie bezprawności naruszenia dobra osobistego bez względu na winę lub nawet świadomość sprawcy.

Odnosnie roszczeń powoda B. S.:

Powód zarzucał pozwanemu, że w pismach kierowanych do różnych organów państwowych i samorządowych określał powoda jako osobę działającą w zorganizowanej grupie przestępczej, dopuszczającą się defraudacji pieniędzy, próby wyłudzenia pieniędzy, poświadczającą nieprawdę, dokonującą oszustw finansowych, fałszującą uchwały wspólnoty mieszkaniowej. Pozwany w pismach zarzucał także, że powód jest osobą przekraczającą uprawnienia, dopuszczającą się próby wyłudzenia kredytu z banku i obciążenia nim wspólnoty mieszkaniowej, zarabiającą na majątku gminnym. Stawiał również pytania, czy skoro wspólnota posiada kilka kont bankowych na terenie Polski to czy w ten sposób defrauduje się pieniądze przelewając je z jednego konta na drugie? oraz domagał się wyjaśnienia z jakich pieniędzy powód opłacił egzamin na zarządcę nieruchomości? Zarzucał także, że Miejskie Przedsiębiorstwo (...) miało na celu ukrycie defraudowania pieniędzy publicznych i pieniędzy właścicieli poprzez kreatywną księgowość,

W takim zakresie powód określił przedmiot postępowania w tej sprawie. Dobro osobiste, jakim jest cześć człowieka obejmuje dobre imię i godność. Poczucie godności jest zapewnione wówczas, gdy człowiek traktowany jest z należytych szacunkiem. Cześć człowieka konkretyzuje się w poczuciu własnej wartości i oczekiwaniu szacunku ze strony innych ludzi. Godność i dobre imię zostaje naruszone z reguły wskutek ułóżenia komuś lub obraźliwego zachowania wobec niego. Naruszenie dobrego imienia może nastąpić zarówno poprzez pomówienie o ujemne postępowanie w życiu osobistym i rodzinnym, jak i przez zarzucenie niewłaściwego postępowania w życiu zawodowym, naruszając dobre imię danej osoby i mogąc ją narazić na utratę zaufania potrzebnego do wykonywania zawodu lub innej działalności. Jeżeli do naruszenia czci dochodzi poprzez wypowiedzi w słowie i piśmie, to ocena wypowiedzi nie można ograniczać się do analizy używanych zwrotów w abstrakcji, ale należy je wyklądać na tle całej wypowiedzi (wyrok SN z dnia 16 stycznia 1976 r., IICR692/75, OSNC 1976/11/251).

Użyte przez pozwanego zwroty i sformułowania dotyczące osoby powoda mają jednoznaczny negatywny wydźwięk zarówno dla osób znających powoda, jak i dla niego obcych. Sprawia to, że do naruszenia dóbr osobistych powoda doszło zarówno w ujęciu subiektywnym powoda jak i obiektywnym. Zgodnie z poglądem wyrażonym przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 22 maja 2002 roku (IVCKN1076/00, OSNC 2003/9/121) w wypadku naruszenia dóbr osobistych polegającego na naruszeniu czci uwzględnąć należy nie tylko znaczenie słów, ale również kontekst sytuacyjny w którym zostały użyte.

Pozwany w sporządzanych pismach szeroko wypowiada się o działalności zawodowej powoda i to zarzucając mu nierzetelność, złe intencje, działanie na szkodę podmiotów i osób związanych z jego działalnością zawodową. Sposób formułowania zarzutów wskazuje na to, że powód popełnia przestępstwa, czyni to świadomie, wspólnie z innymi osobami. Używanie zwrotów: zorganizowana grupa przestępcza, wyłudzenie kredytu, fałszowanie uchwał, kreatywna księgowość wprost wskazuje na zarzucanie powodowi popełniania przestępstw i to przestępstw umyślnych. Takie wrażenie może odnieść każda osoba czytająca pisma pozwanego, także osoba nie znająca powoda. Również sposób stawiania pytań, na przykład w korespondencji kierowanej do Ministerstwa Finansów, a dotyczących sposobu sfinansowania egzaminu celem uzyskania licencji na zarządzanie nieruchomościami, który zdał powód sugeruje, że opłacił egzamin z pieniędzy publicznych. Jest powszechnie wiadomym, że osoby działające w zorganizowanej grupie przestępczej są przestępcami i celem ich działania jest właśnie popełnianie przestępstw.

W toku procesu pozwany nie wykazał, aby jego działanie nie było bezprawne. Na rozprawie dnia 8 grudnia 2016 r. pozwany podnosił, iż kierował skargi i wnioski dotyczące przeprowadzenia kontroli powoda i kierowanego przez niego przedsiębiorstwa, ponieważ nie może on zarządzać swoją własnością oraz dlatego że w M. jest grupa, która kieruje się własnymi powiązaniem, a mieszkańcy są pozbawieni wiedzy prawniczej i nie mają pojęcia jak dochodzić swoich praw.

Zdaniem Sadu, te motywy nie przesądzają o braku bezprawności działań pozwanego. Jak wyżej wskazano zarządzanie przez Przedsiębiorstwo kierowane przez powoda nieruchomościami wspólnot mieszkaniowych nie pozbawia pozwanego prawa zarządu jego nieruchomością lokalową. Twierdzenie pozwanego wynika z nieznamości istoty działania wspólnoty mieszkaniowej. Aprobata wymaga zainteresowanie pozwanego sprawami publicznymi jako obywatela. To samo w sobie nie jest bezprawne. Jednak sposób i forma działania pozwanego nie stanowią realizacji interesu publicznego – interesu jawności i przejrzystości działania osób zarządzającym majątkiem publicznym i prywatnym. Działanie pozwanego polega bowiem na nieustannym formułowaniu podejrzeń, a forma w jakiej pozwany to czyni dyskredytuje jego dobre intencje. Pozwany posługuje się ocenami i sugestiami i to jednoznacznie negatywnymi. Wskazać przy tym należy, że działania pozwanego zostały wywołane wezwaniem przedsadowym skierowanym do jego matki przez powoda jako reprezentującego wówczas (...) Sp. z o.o. Były więc reakcją na przypomnienie o oczywistym obowiązku członka wspólnoty mieszkaniowej ponoszenia kosztów zarządu nieruchomością wspólną. Zatem pozwany nie działał ze szlachetnych pobudek, w interesie społecznym czy w interesie spółki, lecz w swoim subiektywnym interesie.

Z zeznań powoda wynika, że nigdy nie było przeciwko niemu prowadzone postępowanie w przedmiocie działania w zorganizowanej grupie przestępczej lub dopuszczenia się defraudacji pieniędzy. Pozwany w żaden sposób nie wykazał, aby twierdzenia dotyczące powoda były prawdziwe albo, aby pozwany działał w zakresie usprawiedliwionego interesu publicznego lub prywatnego. Forma pism dotyczących osoby powoda i użyte pod jego adresem jednoznacznie negatywne określenia dyskredytujące jego osobę jako kierującego spółką zarządzającą mieniem gminnym w żaden sposób nie zasługują na aprobatę. Na rozprawie powód opisał swoje subiektywne odczucia dotyczące konieczności nieustannego tłumaczenia się z zarzutów stawianych przez pozwanego przed różnymi organami administracyjnymi, samorządowymi i sądami oraz zainteresowania mediów lokalnych, radnych i mieszkańców jego osobą w kontekście stawianych zarzutów. Odczucia te są przesadzone tym bardziej, że strony żyją w stosunkowo niewielkiej społeczności lokalnej.

Zdaniem Sądu, pozwany dopuścił się naruszenia dóbr osobistych powoda. Powód domagał się złożenia przez pozwanego pisemnego oświadczenia do niego skierowanego i Sąd to roszczenie uwzględnił. Prawo zgłoszenia takiego roszczenia wynika z art. 24 par. 1 k.c. Powód określił treść oświadczenia w pozwie, a na rozprawie w dniu 8 grudnia 2016 roku doprecyzował sposób i termin jego złożenia.

Dlatego w punkcie 1 wyroku Sąd, na podstawie przepisów art. 23 k.c. i art. 24 par. 1 k.c. nakazał pozwanemu złożenia oświadczenia o treści wskazanej w wyroku.

Powód domagał się także usunięcia skutków naruszeń dóbr osobistych poprzez nakazanie pozwanemu przesłania oświadczenia określonego w punkcie 1 pozwu do Izby Skarbowej w O., Burmistrza M., Rady Miejskiej w M., Rady Nadzorczej Miejskiego Przedsiębiorstwa (...) Sp. z o.o. w M. w terminie 14 dni od uprawomocnienia się wyroku.

Roszczenie to jest częściowo zasadne i wynika z art. 24 par. 1 k.c. Ponieważ pozwany kierował swoje pisma zawierające twierdzenia naruszające dobra osobiste powoda do tych podmiotów Sąd uwzględnił roszczenie za wyjątkiem nakazania przesłania pisma także do Izby Skarbowej w O.. Uwzględniając powództwo w tym zakresie Sąd miał na względzie, że pisma dotyczące powoda kierowane do tych podmiotów były dostępne dla ich pracowników i osób, którym były przesyłane i które mogły na tej podstawie wyrobić sobie negatywną opinię o powodzie.

O uwzględnieniu powództwa w tym zakresie orzeczono w punkcie 2 wyroku na podstawie przepisu art. 24 par. 1 k.c.

Natomiast oddalono roszczenie powoda o nakazanie przesłania takiego pisma Izbie Skarbowej w O.. Powód nie złożył do akt pisma kierowanego przez pozwanego do Izby Skarbowej w O.. W piśmie pozwanego z dnia 17 czerwca 2008 r., skierowanym do Regionalnej Izby Obrachunkowej w O., pozwany postawił zarzut, iż powód nie posiada licencji na zarządzanie nieruchomościami. Zarzut ten jest prawdziwy. Powód wówczas takiej licencji nie posiadał, uzyskał ją dopiero w dniu 2 czerwca 2010 r. Osobną jest kwestią, że mimo braku licencji powód mógł kierować (...) Sp. z o.o., a

następnie (...) Sp. z o.o. Dla działania takich przedsiębiorstw wystarczającym jest, że zatrudniają osoby posiadające licencje. Nie muszą ich mieć osoby wchodzące w skład organu zarządzającego.

Dlatego w punkcie 4 wyroku oddalono powództwo w tym zakresie, o czym orzeczono na podstawie przepisu art. 24 par. 1 k.c. stosowanego, a contrario.

Powód domagał się zasądzenia od pozwanego kwoty 2 000 zł. na rzecz Domu (...)w M.. Zgodnie z przepisem art. 24 par. 1 in fine k.c., na zasadach przewidzianych w kodeksie osoba, której dobra osobiste zostały naruszone, może żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny. Zgodnie zaś z przepisem art. 448 k.c., w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny.

Odesłanie zawarte w art. 24 par. 1 k.c. do zasad przewidzianych w kodeksie odnosi się do ogólnej zasady odpowiedzialności za szkody wywołane czynem niedozwolonym, czyli zasady winy. Zdaniem Sądu, zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwala na przyjęcie, że pozwany dobra osobiste powoda naruszył z winy umyślnej. Przemawia za tym czas i liczba kierowanych pism zawierających treści naruszające dobra osobiste powoda. W tej sytuacji powód był uprawniony do żądania przez pozwanego zapłaty świadczenia na cel społeczny. Biorąc pod uwagę czas działania pozwanego, liczbę pism oraz rodzaj stawianych zarzutów żądana przez powoda kwota 2 000 zł., jest kwotą odpowiednią w rozumieniu przepisu art. 448 k.c.

Dlatego w punkcie 3 wyroku zasądzono tę kwotę orzekając na podstawie przepisów art. 24 par. 1 k.c. i art. 448 k.c.

W punkcie 4 wyroku Sąd oddalił także roszczenie powoda o zakazanie pozwanemu dalszego naruszania dóbr osobistych powoda poprzez redagowanie obraźliwych i godzących w dobre imię powoda zarzutów dotyczącej wykonywanej przez niego funkcji prezesa zarządu Miejskiego Przedsiębiorstwa (...) Sp. z o.o.

Zdaniem Sądu, roszczenie to jest bezzasadne, albowiem powód nie wykazał, aby pozwany po wniesieniu pozwu dopuszczał się dalszych naruszeń dóbr osobistych powoda. Pozwany temu zaprzeczył, a ciężar dowodu tych okoliczności spoczywa na powodzie. Powód nie przedstawił żadnych dalszych pism potwierdzających aby pozwany dalej takie zarzuty formułował.

O oddaleniu powództwa w tym zakresie orzeczono w punkcie 4 wyroku na podstawie przepisu art. 24 par. 1 k.c. stosowanego, a contrario.

Odnosnie roszczenia z pozwu wzajemnego:

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł powództwo wzajemne domagając się zasądzenia na swoją rzecz kwoty 2 000 zł. wraz z odsetkami od dnia 20 stycznia 2015 r. tytułem zadośćuczynienia.

W uzasadnieniu pozwany-powód wzajemny wywiódł, że w piśmie z dnia 6 września 2010 r. powód-pozwany wzajemny pisząc, że S. S. (1) jest człowiekiem głęboko zaburzonym psychicznie naruszył dobra osobiste pozwanego-powoda wzajemnego.

Z zebranych w sprawie dowodów wynika, że w związku z bytnością pozwanego-powoda wzajemnego w dniu 4 września 2010 r. w budynku przy ul. (...) w M., gdzie informował mieszkańców, że jest konserwatorem zabytków, powód-pozwany wzajemny zawiadomił o tym komisariat Policji w M. oraz Wojewódzki Urząd Ochrony Zabytków w O. Delegaturę w E.. W treści pisma z dnia 6 września 2010 r. powód użył słów: „Pan S. S. (1) – będąc człowiekiem głęboko zaburzonym psychicznie – sieje wokół destrukcję pisząc skargi do wszystkich możliwych władz i instytucji państwowych.” We wcześniejszym fragmencie pisma powód napisał, że spółka jako zarządca tego budynku spotyka się wielokrotnie z najróżniejszymi chorymi poczynaniami pana S. (pismo z dnia 6 09 2010 r. k. 47). Jak już wyżej wskazano część człowieka konkretyzuje się w poczuciu własnej wartości i oczekiwaniu szacunku ze strony innych ludzi. Godność i dobre imię zostaje naruszone z reguły wskutek ubliżenia komuś lub obraźliwego zachowania wobec

niego. Naruszenie dobrego imienia może nastąpić zarówno poprzez pomówienie o ujemne postępowanie w życiu osobistym i rodzinnym, jak i przez zarzucenie niewłaściwego postępowania w życiu zawodowym, naruszając dobre imię danej osoby i mogąc ją narazić na utratę zaufania potrzebnego do wykonywania zawodu lub innej działalności. Określenie pozwanego jako osoby głęboko zaburzonej psychicznie w kontekście sytuacji, w której pozwany-powód wzajemny podjął działania w celu ustalenia legalności remontu budynku zabytkowego nawet, jeżeli w oczywisty sposób przekroczył swoje kompetencje, nie uzasadnia nazwania go osobą głęboko zaburzoną psychicznie. Odbiera to powodowi wzajemnemu godność i poczucie własnej wartości sugerując adresatom pism sporządzonych przez powoda, że działania powoda wzajemnego są wytworem jego choroby psychicznej. W odczuciu obiektywnym i subiektywnym powoda wzajemnego narusza to dobro osobiste powoda wzajemnego dyskredytując jego działania w środowisku, w jakim funkcjonuje tym bardziej, że pozwany wzajemny nie udowodnił, aby powód wzajemny był chory psychicznie. Generalnie stwierdzić trzeba, że użycie takich sformułowań wobec powoda wzajemnego było nieuzasadnione i niczym nie usprawiedliwione. Wystarczającym było samo zawiadomienie o zdarzeniu w dniu 4 września 2010 r., a adresaci pism sami podjęliby stosowane kroki, gdyby uznali to za konieczne.

Nie powtarzając rozważań dotyczących stosowania przepisów art. 24 par. 1 k.c. i art. 448 k.c. stwierdzić trzeba, że zachowanie pozwanego wzajemnie w tym zakresie było obiektywnie i subiektywnie nieprawidłowe, a więc zawinione. Zatem powód wzajemny był uprawniony do domagania się zapłaty zadośćuczynienia. Powód wzajemny domagał się zapłaty kwoty 2 000 zł. Zdaniem Sądu, z uwagi na jednorazowe naruszenie dóbr osobistych powoda wzajemnego i to w pismach kierowanych do organów państwowych, których to treść nie była dostępna zbyt dużej liczbie osób, odpowiednią kwotą zadośćuczynienia w rozumieniu przepisu art. 448 k.c. będzie kwota 1 000 zł.

Taką też kwotę zasądzono w punkcie 5 wyroku orzekając na podstawie przepisów art. 24 par. 1 k.c. i art. 448 k.c.

W punkcie 5 wyroku zasądzono także odsetki od tej kwoty od dnia 12 października 2016 r. Powód wzajemny domagał się zapłaty odsetek od dnia 20 stycznia 2015 r., to jest od daty wniesienia pozwu przez B. S.. Odpis odpowiedzi na pozew został doręczony powodowi-pozwanemu wzajemnie w dniu 12 października 2016 r. (k. 183). Ponieważ powód wzajemny nie wykazał aby przed tą datą doręczył pozwanemu wzajemnie wezwanie do zapłaty tej kwoty, roszczenie stało się wymagalne z dniem doręczenia i od tego dnia przysługują odsetki ustawowe za opóźnienie. Dlatego w punkcie 5 wyroku zasądzono także odsetki, o czym orzeczono na podstawie przepisu art. 481 par. 1 i 2 k.c.

W punkcie 6 wyroku oddalono powództwo wzajemne w pozostałym zakresie, to jest co do zadośćuczynienia ponad kwotę 1 000 zł. i odsetek od dnia 20 stycznia 2015 r. do dnia 11 października 2016 r. O oddaleniu tych roszczeń orzeczono na podstawie przepisów art. 24 par. 1 k.c., art. 448 k.c., art. 481 par. 1 i 2 k.c. stosowanych, a contrario.

O kosztach postępowania orzeczono w punktach 7, 8, 9 wyroku na podstawie przepisów art. 108 par. 1 k.p.c. oraz art. 98 par. 1 k.c. obciążając każdą ze stron kosztami w zakresie powództwa, które przegrała.

Ponieważ pozwany przegrał roszczenie o ochronę dóbr osobistych i zapłatę kwoty 2 000 zł. obciążono go opłatą od roszczenia niemajątkowego w kwocie 600 zł. i majątkowego w kwocie 100 zł. razem kwotą 700 zł. na rzecz powoda, który te opłaty uiścił.

Opłata od pozwu wzajemnego wynosiła 100 zł. Powód wzajemny opłaty tej nie uiszczał, ale nie był zwolniony w tym zakresie od kosztów. Dlatego od pozwanego wzajemnie nakazano ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa kwotę 50 zł. od uwzględnionego roszczenia, a od powoda wzajemnego tę samą kwotę od roszczenia w zakresie, w którym je przegrał.